

Arrest

nr. 209 585 van 19 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VANTOMME
Beheerstraat 44
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 7 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2018 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 januari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. VANTOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, komt op 3 oktober 2012 België binnen, zijn verblijf wordt toegestaan tot 31 december 2012. Verzoeker is in het bezit van een Ghanees paspoort en een Italiaanse identiteitskaart.

Op 6 juni 2016 wordt in België het kind van verzoeker geboren.

Op 20 september 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. De lokale politie deelt mee dat het bevel niet ter kennis kan worden gebracht omdat verzoeker in Italië verblijft.

Op 13 september 2017 leggen verzoeker en zijn Ghanese partner, die op legale wijze in het Rijk verblijft, een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 4 oktober 2017 wordt aan de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeeld dat de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft besloten om de wettelijke samenwoning te registreren.

Op 5 december 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een toelating tot verblijf, als partner in het kader van een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap.

Op 23 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 26§4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: A. (...)

Voorna(a)m(en): D. (...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...).1987

Geboorteplaats: B.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/ verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de vervoegde vreemdeling niet voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De vervoegde vreemdeling beschikt niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen;

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene partner, mevrouw N. M. (...) (xxx) door het OCMW in dienst gesteld wordt in toepassing van art. 60§7 van de organieke wet op het OCMW van 08.07.1976.

Tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet betreft een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn. Uit de OCMW-wet volgt dat een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijke hulp inhoudt. Een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand, waarvan het doel erin bestaat iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel.

Bovendien is de duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om ten laste van de openbare overheden te vallen. De inkomsten uit deze tewerkstelling kunnen dus niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg zijn de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld;

Uit het dossier blijkt verder dat betrokkene en zijn partner een gezamenlijk kind hebben gekregen. Dit doet echter geen afbreuk aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen zoals hiervoor werd vermeld. Overeenkomstig de bepalingen van de wet is er geen uitzondering voorzien op de middelenvereiste voor zover er een gemeenschappelijk kind is. Dit doet geen afbreuk aan 'het belang van het kind', immers van zodra de referentiepersoon wel reguliere bestaansmiddelen heeft, staat het betrokkene vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen, op voorwaarde dat er een nieuwe reguliere binnenkomst is. In afwachting is het aan de ouders van het kind om te beslissen bij wie het kind het beste kan verblijven.

De andere voorwaarden voor de toepassing van artikel 10 van de wet, werden niet onderzocht. Aangezien aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in de synthesememorie een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Betreffende het eerste middel:

Schending van:

- de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"), schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

- Het redelijkheidsbeginsel

- artikel 10 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980

Verweerster meent dat de verwijzing van verzoeker naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet dienstig is.

Verzoeker heeft inderdaad zijn aanvraag gericht in toepassing van de artikelen 10 en 12bis §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Hoe dan ook blijft de redenering van verzoeker dezelfde:

Art. 10 §2 Vreemdelingenwet bepaalt dat men het bewijs moet aanbrengen dat men over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat men ten alste van de openbare overheden vallen.

De wetgever stipuleert de terminologie in de tegenwoordige tijd en niet in de toekomstige tijd onder de beschrijving zullen vallen, of minstens zouden vallen.

Verzoeker toont aan dat de partner van verzoekende partij over voldoende, stabiele, regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Zij is tewerkgesteld en ontvangt maandelijks een inkomen.

Bovenstaande redenering wordt enkel versterkt door het feit dat de partner van verzoeker na ontbinding van de arbeidsovereenkomst nog steeds stabiele, toereiken en regelmatige bestaansmiddelen zal hebben, m.n. ofwel een inkomen uit andere arbeid ofwel een werkloosheidsuitkering, dewelke a priori niet uitgesloten is als stabiele, toerekende en regelmatige bestaansmiddelen.

Tot slot verwijst verzoeker naar de eerdere rechtspraak hieromtrent:

Artikel 10, §2, 5e lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in principe familieleden van een erkend vluchteling niet moeten aantonen dat de referentiepersoon (de vluchteling) over toereikende, stabiele en

regelmatige bestaansmiddelen beschikt onder de voorwaarde dat de verblijfsaanvraag werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. In casu werd de aanvraag echter nadien ingediend, zodat de referentiepersoon wel moet aantonen over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Conform artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet zal de gemachtigde hierbij rekening houden met de aard en regelmatigheid van die bestaansmiddelen. De begrippen "stabiel", "toereikend" en "regelmatig" sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. In casu stippen verzoeksters aan dat verweerder enkel lijkt rekening te houden met het contract van bepaalde duur dat hij had op grond van artikel 60 OCMWwet sedert 13 juni 2013, terwijl de referentiepersoon eveneens na drie maanden daarop volgend een contract van onbepaalde duur kreeg, vanaf 13 september 2013 voor dezelfde werkgever. Dit wordt bevestigd door het administratief dossier, waaruit eveneens blijkt dat de referentiepersoon daarvoor nog een ander contract van bepaalde duur kan voorleggen, buiten het kader van artikel 60 van de OCMW-wet. Er dient te worden vastgesteld dat de referentiepersoon dus een aaneenschakeling van tijdelijke contracten kan voorleggen en dat het laatste contract hem een maandelijks inkomen verschaft van ongeveer 1386 euro netto per maand. Zoals eerder gesteld, sluit een aaneenschakeling van tijdelijke tewerkstellingen niet uit dat de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt stabiel en regelmatig zijn.

Verzoeksters stippen eveneens aan dat een tewerkstelling gebaseerd op artikel 60 van de OCMW-wet bedoeld is om de betrokkene terug in te schakelen in het arbeidsproces of in het stelsel van de sociale zekerheid. Verweerder stelt eveneens in de bestreden beslissingen en in de nota dat de tewerkstelling pas eindigt als de tewerkgestelde persoon volledig kan genieten van sociale uitkeringen, dus als zijn rechten binnen de sociale zekerheid worden geopend. In casu zou het, in het geval de herinschakeling in het arbeidsproces buiten tewerkstelling op grond van artikel 60 OCMSN-wet zou falen, dan gaan om werkloosheidsuitkeringen. Het blijkt uit artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet dat werkloosheidsuitkeringen niet a priori worden uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hieruit kan worden afgeleid dat ook nadien de inkomsten naar verwachting met regelmaat beschikbaar zullen zijn. (R.v.V., nr. 135.900 van 7 januari 2015)

Alsook:

Bovendien blijkt uit artikel 10, §5, 3°, van de vreemdelingenwet dat werkloosheidsuitkeringen in aanmerking kunnen worden genomen als stabiele en toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 10; §2, derde lid, van de vreemdelingenwet. Als voorwaarde wordt weliswaar opgelegd dat de referentiepersoon dient te bewijzen dat hij actief werk zoekt, doch dit betekent geenszins dat de inkomsten verkregen uit werkloosheidsuitkeringen a priori niet in aanmerking kunnen worden genomen. De verweerder kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat het recht op werkloosheidsuitkeringen na de voorziene beëindiging van de arbeidsovereenkomst met het OCMW te Mechelen geen invloed heeft op de tijdelijke aard van de inkomsten van de te vervoegen vreemdeling. De Raad merkt op dat de verweerder de tijdelijke aard van de tewerkstelling lijkt te verwarren met de tijdelijk aard van de inkomsten.

Artikel 10, §2, derde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat aangetoond moet worden dat de te vervoegen vreemdeling beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Gelet op het genoemde artikel 2 van de arbeidsovereenkomst van de heer W.A.K. en gelet op de hierboven weergegeven motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de vreemdeling die de verzoekster wenst te vervoegen tewerkgesteld is op basis van een arbeidscontract met het OCMW te Mechelen dat ontbonden wordt wanneer deze persoon het recht op werkloosheidsuitkeringen kan openen. In dit concreet geval staat het tijdelijk karakter van de tewerkstelling er dan ook niet aan in de weg dat de bestaansmiddelen van deze persoon wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. Aangezien blijkt dat de referentiepersoon, na de ontbinding van het arbeidscontract, in elk geval bestaansmiddelen zal genieten uit werkloosheidsuitkeringen, is de tijdelijke aard van de tewerkstelling van deze persoon in het kader van artikel 60; §7 van de wet op het OCMW in casu onvoldoende om hieruit zonder meer af te leiden dat geen bewijs voorligt van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen enkel ander concreet motief hanteert dan de tijdelijkheid van de tewerkstelling in het kader van artikel 60, §7 van de wet op het OCMW, om hieruit op directe wijze af te leiden dat geen bewijs voorligt dat de referentiepersoon over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt in toepassing van artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt dan ook op een onvolkomen deductie nu de motieven ervan de conclusie niet in redelijkheid kunnen dragen.

De repliek van de verweerder in de nota met opmerkingen, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad merkt hierbij op dat het betoog dat de referentiepersoon bij de beëindiging van het arbeidscontract en voor zover hij geen nieuwe tewerkstelling vindt, terug ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel, maakt een motivering uit die niet valt af te leiden uit de bestreden beslissing. Het

weze herhaald dat de bestreden beslissing enkel ingaat op de tijdelijk aard van de tewerkstelling onder artikel 60, §7 van de wet op het OCMW en dat nergens uitspraak wordt gedaan over het al dan niet in aanmerking nemen van de inkomsten uit werkloosheidsuitkeringen. Het betoog van de verweerder kan het vastgestelde motiveringsgebrek dan ook niet herstellen.

Waar de verweerder stelt dat de verzoekster zich beroept op de loutere hypothese dat haar echtgenoot zou kunnen aantonen dat hij actief werk zoekt, wijst de Raad er op dat anderzijds werkloosheidsuitkeringen in toepassing van artikel 10, §5, van de vreemdelingenwet niet a priori worden uitgesloten en dat het in dit geval aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekwam om in de bestreden beslissing zelve te duiden waarom de werkloosheidsuitkeringen niet als regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de verweerder in casu hieromtrent geen enkele uitspraak doet.

Gelet op hetgeen voorafgaat blijkt dat in de bestreden beslissing geen deugdelijke motivering wordt gegeven voor de vaststelling dat de tewerkstelling in kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wet niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen in toepassing artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet. (R.v.V. nr. 99-704 van 25 maart 2013).

De opmerkingen in de memorie weerlegt op geen enkele manier de middelen aangewend door verzoeker.

Het middel is derhalve gegrond."

3.2. In de nota had de verwerende partij het volgende gerepliceerd op het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- De motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 Vreemdelingenwet

- Het zorgvuldigheidsbeginsel

- Het redelijkheidsbeginsel

- Artikel 40ter Vreemdelingenwet

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verder acht verzoekende partij deze bepalingen geschonden doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft geoordeeld dat de tewerkstelling op basis van artikel 60, §7 van de OCMW-wet niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning wijst verzoekende partij naar het feit dat art. 40ter Vreemdelingenwet enkel bepaalt dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten moet beschikken. Verzoekende partij houdt voor dat de wetgever dus niet bepaald heeft dat de referentiepersoon op lange termijn over bestaansmiddelen dient te beschikken.

Bovendien houdt verzoekende partij voor dat art. 40ter Vreemdelingenwet evenmin voorschrijft dat een referentiepersoon die op basis van artikel 60 OCMW-wet wordt tewerkgesteld, moet aantonen dat hij of zij actief naar werk zoekt.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

De verzoekende partij diende op 05.12.2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in de hoedanigheid van partner in het kader van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert in dit kader de volgende voorwaarden:

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen."

Terwijl artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet nog de volgende verduidelijking aanbrengt:

"§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

De verwijzing van verzoekende partij naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is niet dienstig.

Artikel 10, §2 Vreemdelingenwet verduidelijkt dat het niet de bedoeling mag zijn dat de aanvrager en zijn gezin ten laste van de openbare overheden vallen.

Bovendien blijkt uit artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet dat bij de beoordeling van de voorgelegde bestaansmiddelen door de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening dient te worden gehouden met de aard van de bestaansmiddelen, waarbij gespecificeerd wordt dat middelen verkregen uit aanvullende bijstandstelsel niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Voormelde bepaling betreft onder meer de omzetting van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG, dat luidt als volgt:

"Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokkenlidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden."

Geheel in overeenstemming met de voorschriften van de richtlijn 2003/86/EG heeft de Belgische wetgever er aldus uitdrukkelijk voor geopteerd om in het kader van aanvragen tot gezinshereniging een bestaansmiddelenvoorwaarde voorop te stellen, ten einde een garantie in te bouwen dat een

vreemdeling, die op grond van gezinshereniging verblijfsrecht in België wenst te verwerven, gedurende het verblijf niet ten laste zal vallen van de Belgische Staat.

Zulks blijkt eveneens uit de parlementaire voorbereidingen betreffende artikel 10 van de wet van 08.07.2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging:

“Bij de omzetting van de richtlijn 2003/86/EG werd geen veralgemeend gebruik gemaakt van de mogelijkheid om stabiele en regelmatige inkomsten te vereisen. Er werd geoordeeld dat de nieuwe vereiste van behoorlijke huisvesting en de mogelijkheid om het verblijf in te trekken gedurende drie jaar indien de betrokkenen geen familieband meer hebben, zouden volstaan om enkel bonafide-gezinsleden aan te trekken. Enkel voor bepaalde specifieke categorieën waar er objectieve redenen zijn om aan te nemen dat de bestaansmiddelen mogelijk niet voorhanden zijn, werden voldoende bestaansmiddelen vereist: het gaat hierbij om familieleden van studenten met beperkt verblijf (artikel 10bis, § 1 Verblijfswet), die immers in principe geen of slechts beperkte eigen inkomsten zullen hebben, en het meerderjarig gehandicapt kind (artikelen 10, § 2, derde lid, en 10bis, § 2, tweede lid Vreemdelingenwet), waarbij de kosten immers kunnen oplopen. Inmiddels is echter gebleken dat andere categorieën van vreemdelingen en hun familieleden toch nog ten laste komen van de sociale bijstand.” (Parl. Hand. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/004, 18)

En ook:

“De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen. Het bedrag van deze bestaansmiddelen wordt verder gespecificeerd in een artikel 10, § 5 (nieuw). Zo moet een bedrag worden bewezen dat ten minste honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (d.i. 120 % van het bedrag van het leefloon van iemand die samenwoont met een gezin te zijnen laste). Bovendien wordt in alle gevallen vereist dat de bestaansmiddelen waarop men zich beroept regelmatig moeten zijn. Ook moet rekening worden gehouden met hun aard om na te gaan of zij bijvoorbeeld constant, toereikend en stabiel zijn. Verder wordt bepaald dat verschillende middelen niet kunnen worden ingebracht om te bewijzen dat er voldoende bestaansmiddelen zouden zijn. Zo kunnen, om de bestaansmiddelen aan te tonen, uitdrukkelijk niet worden meegeteld: de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen. (...)” (Parl. Hand. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/014, 27) (eigen markering)

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij evident niet gevolgd worden in het standpunt dat het in het licht van artikel 10, §2 van de Vreemdelingenwet kan volstaan dat inkomsten voortvloeien uit een arbeidsverhouding, waarbij het irrelevant zou zijn dat de arbeidsprestaties in het kader van tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet worden betaald uit openbare middelen.

Verweerder merkt nog op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat niet zozeer het tijdelijk karakter an sich van de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet de reden vormt dat de inkomsten uit deze tewerkstelling niet kunnen worden weerhouden, doch wel het feit dat deze tijdelijke vorm van tewerkstelling wordt gefinancierd vanuit de sociale bijstand.

Geheel ten onrechte gaat de verzoekende partij volkomen voorbij gegaan aan de aard van de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet, dewelke inderdaad een vorm van sociale bijstand, minstens financiële maatschappelijke dienstverlening betreft.

Artikel 60, §7 van de OCMW-wet luidt als volgt:

“§ 7. Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een (...) betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

In afwijking van de bepalingen van artikel 31 van de wet van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers, kunnen de werknemers verbonden krachtens een arbeidsovereenkomst met de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, met toepassing van deze paragraaf, door deze centra ter beschikking worden gesteld van gemeenten, verenigingen zonder winstoogmerk of intercommunales met een sociaal, cultureel of ecologisch doel, vennootschappen met een sociaal oogmerk zoals bedoeld in artikel 164 bis

van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen, een ander openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, een vereniging waarvan sprake in hoofdstuk XII van deze wet, een openbaar ziekenhuis dat van rechtswege aangesloten is bij de Rijksdienst voor sociale zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten of bij de Rijksdienst voor sociale zekerheid, de initiatieven die door de minister bevoegd voor sociale economie zijn erkend of de partners die met het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn een overeenkomst hebben gesloten op basis van onderhavige organieke wet.

Indien de in het vorig lid bedoelde partner een privé-onderneming is, bepaalt de Koning de voorwaarden en de modaliteiten volgens dewelke de terbeschikkingstelling moet worden geregeld met deze onderneming met het oog op het behoud van het recht van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn op de toelage verbonden aan de inschakeling van de persoon tewerkgesteld met toepassing van de artikelen 36 en 37 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.” (eigen markering)

Terwijl artikel 6 van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie het volgende stipuleert:

“§ 1. Iedere meerderjarige persoon jonger dan 25 jaar heeft recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling aangepast aan zijn persoonlijke situatie en zijn capaciteiten binnen de drie maanden vanaf de datum van de beslissing van het centrum dat de persoon} voldoet aan de in de artikelen 3 en 4 gestelde voorwaarden.

§ 2. Het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling kan bestaan uit hetzij een arbeidsovereenkomst hetzij een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie dat binnen een bepaalde periode leidt tot een arbeidsovereenkomst.”

Terwijl artikel 8 van de wet van 26.05.2002 als volgt luidt:

“De tewerkstelling door middel van een arbeidsovereenkomst bedoeld in artikel 6, kan worden verwezenlijkt met toepassing van artikel 60, § 7, of artikel 61 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

Dit recht op tewerkstelling door middel van een arbeidsovereenkomst blijft behouden zolang betrokkene niet gerechtigd is op een sociale uitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan het bedrag van het leefloon waarop hij volgens zijn categorie aanspraak zou kunnen maken.”

Uit voorgaande bepalingen blijkt ontegensprekelijk dat de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet de verwezenlijking betreft van het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling. Terwijl geen redelijke betwisting kan bestaan nopens het feit dat het recht op maatschappelijke integratie behoort tot het sociaal bijstandstelsel van het Rijk.

Verweerder merkt op dat het in dit kader volstaat te verwijzen naar de toepassingsvoorwaarden voor de toekenning van het recht op maatschappelijke integratie, zoals vervat in artikel 3, 4° van de wet dd. 26.05.2002:

“(…) 4° niet over toereikende bestaansmiddelen beschikken, noch er aanspraak kunnen op maken, noch in staat zijn deze hetzij door eigen inspanningen, hetzij op een andere manier te verwerven. Het centrum berekent de bestaansmiddelen van de persoon overeenkomstig de bepalingen van titel II, hoofdstuk II;

5° werkberaad zijn, tenzij dit om gezondheids- of billijkheidsredenen niet mogelijk is.

6° zijn rechten laten gelden op uitkeringen die hij kan genieten krachtens de Belgische of buitenlandse sociale wetgeving.” (eigen markering)

Uit voormelde bepaling blijkt reeds afdoende dat het recht op maatschappelijke integratie, met inbegrip van de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet, een residuair stelsel betreft, waarvan men slechts kan genieten indien men zelf niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt én bovendien geen rechten kan laten gelden op uitkeringen van sociale zekerheid.

Verweerder merkt nog op dat uit de parlementaire werkzaamheden betreffende de wet van 26.05.2002 a fortiori blijkt dat het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling, zoals onder meer uitgewerkt in artikel 60, §7 van de OCMW-wet, onlosmakelijk verbonden is met het recht op leefloon:

“Daarom heeft deze wet tot doel hun het recht op sociale integratie door het OCMW te waarborgen: voor sommigen zal het om een eerste werkervaring gaan; voor anderen zal het erop aankomen door een opleiding, door studies met een volledig leerplan of door een geïndividualiseerd sociaal traject hun kansen op een eerste job te verhogen (om zich op de arbeidsmarkt in te schakelen, moeten jongeren immers gestimuleerd worden om het hoogste scholings- of opleidingsniveau te bereiken terwijl zij tijdens deze overgangperiode het leefloon behouden, in zekere zin in het kader van een contract met de gemeenschap).

De betrekking die zal worden aangeboden moet aangepast zijn aan de persoonlijke situatie van de jongere en aan zijn mogelijkheden. Bovendien moet ze in overeenstemming zijn met het arbeidsrecht, waaronder de wetgeving betreffende de arbeidsovereenkomst en de bescherming van het loon.

Het OCMW kan in dit verband gebruik maken van de verschillende wedertewerkstellingsprogramma's. Desgevallend treedt het OCMW zelf op als werkgever. De tewerkstellingsopdracht van de OCMW's wordt door deze wet nogmaals bevestigd en versterkt.

Voor sommige jongeren ten slotte zal een proces tot inschakeling in het beroepsleven niet mogelijk zijn om gezondheids- of billijkheidsredenen: ze zullen natuurlijk recht hebben op het leefloon.

Het subjectieve recht op tewerkstelling van de jongeren impliceert een verhoogde tewerkstellingsinspanning van de OCMW's. De wet voorziet dan ook in bijkomende middelen voor de OCMW's om tegemoet te komen in deze extra kosten, zowel op het vlak van het sociaal en administratief personeel als op het vlak van de arbeidscontracten."

(...)

Het recht op maatschappelijke integratie wordt door het OCMW ingelost wanneer het een job kan aanbieden aan een arbeidsgeschikte persoon. Werkbereidheid blijft immers in principe, zoals nu reeds het geval is, de toegangsvoorwaarde voor het ontvangen van het leefloon. Zolang de professionele inschakeling niet lukt heeft de betrokkene recht op een leefloon." (Parl. Hand. Kamer, 2001-2002, DOC 50 1603/001, 5-6)

En ook:

"Het OCMW kan de jongere op verschillende manieren aan het werk helpen. Het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling is gerealiseerd wanneer het OCMW bemiddelt en een werkgever vindt die de jongere in dienst neemt. Het OCMW kan ook zelf een actieve rol opnemen in het inschakelingsproces. In toepassing van artikel 60, § 7 van de Organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de OCMW's kan het OCMW zelf als werkgever optreden en de jongere tewerkstellen, al dan niet door hem ter beschikking te stellen van andere werkgevers. Zo is het perfect mogelijk dat de jongere ter beschikking wordt gesteld van een VZW waar de jongere een administratief ondersteunende functie krijgt in een buurtproject. De tewerkstelling waarbij het OCMW de juridische werkgever blijft, is in dit geval een vorm van sociale dienstverlening die dag na dag wordt ingevuld. Deze dienstverlening stopt, met in achtneming van het arbeidsrecht, wanneer de persoon niet meer voldoet aan de voorwaarden om recht te hebben op maatschappelijke integratie. Gezien zijn residuair karakter stopt het recht op maatschappelijke integratie wanneer de persoon gerechtigd is op een sociale zekerheidsuitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan het bedrag van het leefloon. Alsdan kan de betrokkene beschikken over toereikende bestaansmiddelen waardoor het recht op een maatschappelijke integratie ophoudt te bestaan. Het OCMW kan ook in het kader van artikel 61 een samenwerkingsovereenkomst sluiten met een derde werkgever waarbij laatstgenoemde er zich toe engageert om de jongere in dienst nemen mits naleving van de opleidings- en begeleidingsafspraken neergelegd in de samenwerkingsovereenkomst." (Parl. Hand. Kamer, 2001-2002, DOC 50 1603/001, 8)

Het loutere feit dat in het kader van een tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de Vreemdelingenwet inderdaad een arbeidsovereenkomst wordt gesloten, kan uiteraard niet volstaan om afbreuk te doen aan de vaststelling dat de tewerkstelling volledig gedragen wordt in het kader van het recht op maatschappelijke integratie.

Terwijl de rechthebbenden, indien de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet vroegtijdig een einde zou nemen, in beginsel zonder meer aanspraak kunnen maken op leefloon.

Verweerder benadrukt in dit kader nog dat de wet van 26.05.2002 uitdrukkelijk stipuleert dat personen, die beantwoorden aan de door artikel 3 van dezelfde wet gestelde voorwaarden, zonder meer een recht kunnen laten gelden op maatschappelijke integratie door tewerkstelling.

Gelet op het voorgaande kan enkel worden besloten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing volkomen terecht heeft geoordeeld dat tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet niet kan worden weerhouden bij de beoordeling van de stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Zie in die zin:

"Wat de aard van de inkomsten betreft, wijst verweerder er aldus op dat een inkomen betreft uit tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet. Deze bepaling luidt:

"Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

[...]"

De Raad merkt op dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) onder de vorm van sociale tewerkstelling betreft waarvan het doel er in bestaat om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te

schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)).

De Raad stelt verder ook vast dat verweerder in de bestreden beslissing op correcte wijze aangeeft dat, wat de regelmatigheid van de inkomsten betreft, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet slechts tijdelijk is. Zoals blijkt uit artikel 60, § 7 van de OCMW-wet mag de tewerkstelling in geen geval langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

Op grond van hetgeen voorafgaat, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing oordeelt dat op grond van een inkomen van de partner van verzoekende partij uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet niet op voldoende wijze blijkt dat de vervoegde vreemdeling (nog) beschikt over de vereiste stabiele en regelmatige inkomsten om het gezin te onderhouden en te voorkomen dat het gezin ten laste valt van de openbare overheden.” (R.v.V. nr. 98 785 van 14 maart 2013)

En ook:

“De Raad stelt vast dat een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 dient te worden beschouwd als een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) waarvan het doel er in bestaat om iemand die er niet in slaagt actief te worden op de normale arbeidsmarkt, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Uit de bepalingen van de wet van 8 juli 1976 blijkt immers dat de betrokken arbeidsplaatsen uitsluitend bestemd zijn voor personen die niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen bij gebrek aan de juiste diploma's, werkattitude en werkervaring. Deze sociale tewerkstelling is bedoeld voor personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of voor personen die hun werkervaring en arbeidsgeschiktheid dienen te behouden of te bevorderen. De sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven. Het staat dan ook vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 een vorm van sociale steun is die gelimiteerd is in de tijd. Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)). De Raad merkt in dit verband op dat in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat bij de beoordeling van de vraag of er stabiele en toereikende bestaansmiddelen voorliggen rekening dient te worden gehouden met “hun aard en regelmatigheid”. Op grond van deze bepaling is het de gemachtigde aldus wel degelijk toegestaan om rekening te houden met enerzijds de aard van de bestaansmiddelen, in casu inkomsten die worden verkregen uit een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, en anderzijds met de regelmatigheid van de inkomsten, in casu de correcte vaststelling dat inkomsten op grond van artikel 60, § 7 van de vreemdelingenwet slechts tijdelijk zijn omdat deze tewerkstelling ten laatste stopt wanneer voldoende rechten zijn opgebouwd om te genieten van een werkloosheidsuitkering. Waar verzoekers echtgenote in casu slechts beschikt over een inkomen uit een sociale tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, wat een vorm van sociale steun is die zal worden stopgezet op het ogenblik dat zij in aanmerking komt om andere uitkeringen te verkrijgen, is het niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat zij “bijgevolg niet in aanmerking worden genomen als bewijs van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen in toepassing van artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980”. (R.v.V. nr. 159 515 van 5 januari 2016)

Verweerder merkt volledigheidshalve nog op dat de Belgische wetgever er, geheel in overeenstemming met de Richtlijn 2003/86/EG, ontegensprekelijk voor heeft geopteerd om in het kader van aanvragen tot gezinshereniging een bestaansmiddelenvoorwaarde voorop te stellen, ten einde een garantie in te bouwen dat een vreemdeling, die op grond van gezinshereniging verblijfsrecht in België wenst te verwerven, gedurende het verblijf niet ten laste zal vallen van de Belgische Staat.

In dit verband kan ook worden verwezen naar een (recent) auditorsverslag, waarin de visie van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt bijgetreden:

“In artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat bij de beoordeling van de vraag of er stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten voorliggen rekening wordt gehouden met “hun aard en regelmatigheid”. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt bijgevolg terecht dat aangezien dat het gaat om inkomsten die worden gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel en tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven

en bijgevolg slechts tijdelijk kunnen worden genoten, de inkomsten uit deze bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen komen in het kader van artikel 10 van de vreemdelingenwet.” (Verslag van het auditorschap bij de Raad van State dd. 05.09.2017 - rolnr. A/A. 221.175/XIV – 37.283)

Gelet op het voorgaande kan verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar de mededeling van de Europese Commissie. De Europese Commissie had geen arbeidsovereenkomsten voor ogen die werden afgesloten in het kader van artikel 60 OCMW-wet.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker in het verzoekschrift melding maakt van een schending van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de synthesesmemorie van een schending van artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet. Een synthesesmemorie kan niet gebruikt worden om een nieuwe juridische grondslag te geven aan het beroep. Verzoeker kan echter worden gevolgd waar hij in de synthesesmemorie aanvoert dat de redenering dezelfde blijft en dat hij meent aan te tonen dat zijn partner wel over voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Vervolgens wordt opgemerkt dat de verwerende partij in haar nota zelf uitdrukkelijk aangeeft dat verzoeker zijn aanvraag indiende in het kader van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet en een juridisch verweer geeft dat volledig steunt op artikel 10 van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel en naar artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), waarvan artikel 10 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt. Bijgevolg kan niet anders dan worden vastgesteld dat de rechten van verdediging van de verwerende partij gerespecteerd zijn. Het middel zoals uiteengezet in de synthesesmemorie wordt bijgevolg beoordeeld in functie van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 10 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;”

- (...)
- (...)
- 5° (...)
- 6° (...)
- 7° (...)."

Artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje."

Artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 5 De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet."

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

- 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;*
- 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;*
- 3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."*

Verzoeker stipt aan dat zijn partner over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, dat zij tewerkgesteld is en maandelijks een inkomen ontvangt. Verzoeker werpt op dat zijn partner na de ontbinding van haar huidige arbeidsovereenkomst nog steeds stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zal hebben, met name oftewel een inkomen uit arbeid oftewel een werkloosheidsuitkering. Verzoeker stipt hierbij aan dat een werkloosheidsuitkering *a priori* niet is uitgesloten om aan te tonen dat men over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gemotiveerd:

"Tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet betreft een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn. Uit de OCMW-wet volgt dat een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijke hulp inhoudt. Een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand, waarvan het doel erin bestaat iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel. Tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel."

Bovendien is de duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om ten laste van de openbare overheden te vallen. De inkomsten uit deze tewerkstelling kunnen dus niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 10 van de vreemdelingenwet."

3.3.3. De Raad wijst erop dat uit artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet volgt dat de referentiepersoon moet beschikken over toereikende, stabiele, en regelmatige bestaansmiddelen. Uit artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet blijkt dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met hun aard en regelmatigheid, en dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen worden. Er dient

echter op gewezen te worden dat uit artikel 10 van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling dergelijke bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat de bestaansmiddelen toereikend, stabiel, en regelmatig moeten zijn en dat middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen worden. Uit de wettelijke bepaling blijkt niet dat financiële maatschappelijke dienstverlening gelijk te stellen is met maatschappelijke dienstverlening.

Vooraleer er sprake is van een tewerkstelling, moet er sprake zijn van een overeenkomst waarbij een werknemer zich verbindt tegen loon, onder gezag van een werkgever, arbeid te verrichten (cf. de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de arbeidsovereenkomsten van 3 juli 1978, hierna: de arbeidsovereenkomstenwet). De juridische aard van de verhouding tussen de werknemer en de werkgever is niet van belang, in die zin dat het zowel kan gaan om private als om publieke tewerkstelling.

De Raad dient erop te wijzen dat de doelstelling van een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet) is om de betrokkene terug in te schakelen in het arbeidsproces, of in het stelsel van de sociale zekerheid. In de eerste hypothese zal de betrokkene dus elders werk vinden en aldus niet ten laste komen van de sociale bijstand, in de tweede hypothese zal er een voldoende periode van tewerkstelling aanwezig zijn om het recht te openen op een werkloosheidsuitkering zodat weerom geen beroep moet worden gedaan op sociale bijstand. In ieder geval doet de betrokkene tijdens een tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet geen beroep op de sociale bijstand en het is uitdrukkelijk de bedoeling dat dit ook na deze tewerkstelling niet het geval is (H. VERSCHUEREN, *“Het verblijfsrecht en de tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, belicht vanuit het Unierecht”*, T. Vreemd. 2015, 167).

Artikel 60, § 7, eerste en tweede lid van de OCMW-wet luidt immers als volgt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.”

Uit deze bepaling kan afgeleid worden dat er wettelijk andere vormen van dienstverlening bestaan dan de loutere *“financiële”* dienstverlening.

Uit deze doelstelling van tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet kan niet worden afgeleid dat de inkomsten die de echtgenote van verzoeker ontvangt uit dergelijke tewerkstelling zouden moeten worden beschouwd als middelen die overeenkomstig artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissing, niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Er wordt nog op gewezen dat inkomsten uit *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* worden uitgesloten, wat niet hetzelfde is als inkomsten uit maatschappelijke dienstverlening. *In casu* worden de inkomsten, verkregen uit arbeid, niet als een vorm van leefloon, hetzij een vorm van pure financiële dienstverlening gezien.

In casu blijkt dat de echtgenote van verzoeker zich in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet ertoe heeft verbonden tegen loon arbeid te verrichten voor een werkgever, namelijk het OCMW, en dit werk onder zijn gezag uit te voeren, zodat er wel degelijk sprake is van tewerkstelling met een arbeidsovereenkomst.

Waar de gemachtigde stelt dat de referentiepersoon ‘sociaal tewerkgesteld’ is en het leefloon verder wordt uitbetaald bij wijze van loon en lijkt aan te geven dat dit ook een vorm van maatschappelijke dienstverlening is maar dan onder andere voorwaarden, wijst de Raad er op dat een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet kan beschouwd worden als een financiële maatschappelijke dienstverlening, nu dit laatste gaat om een financiële aanvulling van sociale zekerheidsprestaties of een financiële aanvulling van het bestaansminimum (W. VAN EECKHOUTTE, *Socialezekerheidsrecht*, Antwerpen, Kluwer, 1998, 329.), wat niet het geval is. De gemachtigde gaat met zijn stelling voorbij aan

het feit dat het leefloon juist wordt toegekend aan mensen die niet werken of aan mensen wiens loon uit arbeid lager ligt dan het bestaansminimum en waarbij dit loon dan wordt aangevuld met leefloon tot het bereiken van het bestaansminimum, terwijl in het kader van een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet wel degelijk sprake is van een loon voortvloeiend uit het verrichten van arbeid, dat steunt op een arbeidsovereenkomst die moet voldoen aan de vereisten, zoals bepaald in de arbeidsovereenkomstenwet, en dit loon niet lager ligt dan het minimumloon.

Aan het bovenstaande wordt evenmin afbreuk gedaan door de opmerkingen van de verwerende partij nu dergelijke tewerkstelling niet zomaar kan gelijkgesteld worden met sociale bijstand. De gemachtigde gaat met zijn stelling opnieuw voorbij aan het feit dat het leefloon juist wordt toegekend aan mensen die niet werken of aan mensen wiens loon uit arbeid lager ligt dan het bestaansminimum en waarbij dit loon dan wordt aangevuld met leefloon tot het bereiken van het bestaansminimum, terwijl in het kader van een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet wel degelijk sprake is van een loon voortvloeiend uit het verrichten van arbeid, dat steunt op een arbeidsovereenkomst die moet voldoen aan de vereisten, zoals bepaald in de arbeidsovereenkomstenwet en dit loon niet lager ligt dan het minimumloon. Zoals hoger uiteengezet kan een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet beschouwd worden als een financiële maatschappelijke dienstverlening. De verwijzing naar andersluidende rechtspraak van de Raad is niet dienstig nu deze achterhaald is en bovendien arresten van de Raad geen precedentswaarde kennen. Bovendien is het niet omdat dergelijke tewerkstelling een sociaal doel heeft dat dit onder de noemer van financiële maatschappelijke dienstverlening valt.

De Raad wijst erop dat in artikel 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie de OCMW 's de taak wordt toebedeeld om het recht op maatschappelijke integratie te verzekeren, waarbij wordt verduidelijkt dat deze maatschappelijke integratie kan bestaan uit een *“tewerkstelling en/of een leefloon, die al dan niet gepaard gaan met een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie”*. Aldus onderscheiden er zich meerdere vormen van maatschappelijke integratie, met name:

- een leefloon;
- een leefloon, gepaard gaand met een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie;
- een tewerkstelling, gepaard gaand met een gedeeltelijk leefloon;
- een tewerkstelling.

Gelet op de hierboven beschreven verscheidene vormen van maatschappelijke integratie – waarbij niet elke vorm de uitbetaling van een leefloon impliceert – kan niet worden volstaan met de vaststelling dat een tewerkstelling onder artikel 60, § 7 van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke integratie uitmaakt, opdat deze zou ressorteren onder de sociale bijstand. Luidens artikel 60, § 7 van de OCMW-wet neemt het OCMW alle maatregelen om een persoon, die het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van de werkloosheidsuitkeringen te verkrijgen, dan wel om diens werkervaring te bevorderen, een betrekking te bezorgen, waarbij het OCMW in voorkomend geval deze vorm van dienstverlening verschaft door zelf op te treden als werkgever, hetzij via een tewerkstelling voorzien door henzelf, hetzij via een terbeschikkingstelling van de betrokken persoon aan welbepaalde andere tewerkstellingsplaatsen. Hierbij kan worden opgemerkt dat deze *“andere tewerkstellingsplaatsen”* geenszins zijn beperkt tot de OCMW 's of overige overheidsinstanties, doch tevens private ondernemingen kunnen betreffen, die een overeenkomst hebben gesloten met het OCMW. Verder volgt uit artikel 56, § 3 van de OCMW-wet dat deze tewerkstelling volledig wordt beheerst door de bepalingen van de arbeidsovereenkomstenwet. Een arbeidscontract, gesloten op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, betreft aldus niet zonder meer een contract *sui generis*, doch een eigenlijke arbeidsovereenkomst, onderhevig aan alle verplichtingen en rechten, zoals deze voortvloeien uit de arbeidsovereenkomstenwet. In deze is de in artikel 60, § 7 werknemer verplicht, onder gezag van de werkgever, zijn werk te verrichten, op de wijze zoals is overeengekomen en is de werkgever verplicht in ruil hiervoor een loon uit te betalen, op de wijze die is overeengekomen. De verweerder baseert zich op louter twee aspecten om, niettegenstaande deze arbeidsverhouding, te oordelen dat een tewerkstelling onder artikel 60, § 7 van de OCMW-wet dient te worden beschouwd als een vorm van sociale bijstand, met name enerzijds omdat men enkel in aanmerking komt voor deze vorm van tewerkstelling indien men tevens in aanmerking komt voor een leefloon en anderzijds omdat deze vorm van tewerkstelling wordt gefinancierd vanuit openbare middelen. Wat betreft de eerste reden, kan deze niet overtuigen. Het gegeven dat men gerechtigd moet zijn op een leefloon, opdat men zich op deze vorm van maatschappelijke integratie kan beroepen, impliceert nog niet dat deze dienstverlening als sociale bijstand kan worden beschouwd. Hierbij kan de verweerder niet zijn ogen sluiten voor de vaststelling dat de betrokken persoon – hoewel hij in beginsel gerechtigd is op een leefloon – geen

gebruik maakt van de maatschappelijke integratie onder de vorm van een leefloon, doch in tegendeel besluit een beroep te doen op de vorm van maatschappelijke integratie, die bestaat uit een tewerkstelling. Deze twee vormen van maatschappelijke integratie zijn van elkaar te onderscheiden en het gegeven dat men dient te voldoen aan de voorwaarden om te genieten van de ene vorm – dit is het leefloon – maakt nog niet dat de andere vorm – dit is de tewerkstelling – hiermee zou moeten worden gelijkgeschakeld. Het past in deze nog te wijzen op de omzendbrief van 21 oktober 2002 betreffende de tewerkstellingsopdracht van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn in het kader van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (overgenomen in de algemene omzendbrief van 17 juni 2015 inzake de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie), waarin wordt gesteld: *“Bovenstaande [dit is het gegeven dat de betrokkene recht heeft op maatschappelijke integratie] neemt niet weg dat de persoon die zijn recht op maatschappelijke integratie uitoefent in de vorm van een tewerkstelling, een volwaardig werknemer is. Hij is niet als een uitkeringsgerechtigde te beschouwen, in dit geval als een gerechtigde op een leefloon. Zijn statuut is ondubbelzinnig dat van verlonde werknemer.”* Uit dezelfde omzendbrief, blijkt ook: *“het feit dat de persoon die zijn recht op maatschappelijke integratie uitoefent in de vorm van een tewerkstelling, een volwaardig werknemer is, heeft tot gevolg dat de voordelen, verbonden aan het statuut van leefloongerechtigde [...] vervallen.”* Dat de tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet ook dient te worden beschouwd als een volwaardige tewerkstelling – en aldus meer is dan het louter voorzien in een vorm van inkomsten, in afwachting van de opbouw van de volledige rechten in de sociale zekerheid, aan personen die zich in een situatie bevinden waarin ze recht hebben op maatschappelijke integratie – blijkt ook uit artikel 36 van de wet van 26 mei 2002 *juncto* artikel 5, § 4bis van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, luidens hetwelk de betoelaging van de artikel 60, § 7 van de OCMW-wet tewerkstelling *“verschuldigd [blijft] aan het centrum tot aan het einde van de arbeidsovereenkomst, zelfs als de familiale of inkomensstoestand van de betrokken werknemer in de loop van de arbeidsovereenkomst verandert of indien hij zich in een andere gemeente vestigt.”* Dit wordt in voormelde omzendbrief van 21 oktober 2002 tevens benadrukt. Zo wordt verduidelijkt dat het gegeven dat de *“betrokkene niet meer gerechtigd is op maatschappelijke integratie daarentegen niet in[houdt] dat een OCMW een tewerkstelling van een rechthebbende op eigen initiatief kan beëindigen omdat hij niet meer voldoet aan de algemene voorwaarden voor het recht op maatschappelijke integratie. Een aangevangen tewerkstelling wordt geregeerd door een arbeidsovereenkomst waarop alle regels van het arbeidsrecht van toepassing zijn; zij kan dus niet zomaar afgebroken worden.”* Eens men start met een tewerkstelling onder artikel 60, § 7 van de OCMW-wet neemt aldus het werknemersstatuut een aanvang, waarbij enige latere (gunstige) verandering in de financiële situatie geen invloed heeft op de voortzetting van deze tewerkstelling.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wijst eveneens op het tijdelijk karakter van de tewerkstelling van de echtgenote van verzoeker. Dienaangaande merkt verzoeker op dat indien de huidige arbeidsovereenkomst een einde zou nemen, zijn echtgenote nog steeds over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zal beschikken, met name oftewel een inkomen uit andere arbeid oftewel een werkloosheidsuitkering. Verzoeker stipt aan dat een werkloosheidsuitkering niet *a priori* uitgesloten is als stabiel, toereikend en regelmatig bestaansmiddel.

De verwerende partij wordt bijgetreden waar zij er in de nota met opmerkingen op wijst dat artikel 10 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Gezinsherenigingsrichtlijn). Met betrekking tot de bestaansmiddelen stelt de Gezinsherenigingsrichtlijn in artikel 7, 1, c als volgt:

“1. Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

(...)

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

Overeenkomstig artikel 7, lid 1, onder c), kunnen de lidstaten bijgevolg verzoeken om bewijs dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat.

In de zaak Chakroun (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, § 43) oordeelde het HvJ: *"aangezien gezinshereniging de algemene regel is, dient de bevoegdheid in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn strikt te worden uitgelegd. Bovendien mogen de lidstaten hun handelingsvrijheid niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, namelijk de bevordering van gezinshereniging, en aan het nuttig effect ervan (eveneens HvJ 6 december 2012, O. en S., C-356/11 en C-357/11, § 74)".*

Het Hof van Justitie bepaalde ook dat deze bevoegdheid moet worden uitgeoefend tegen de achtergrond van artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3 van het Handvest, op grond waarvan de lidstaten de verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken met het belang van het kind en de bevordering van het gezinsleven in gedachten (HvJ 6 december 2012, O. en S., C-356/11 en C-357/11, § 82).

Volgens de richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van de Europese Commissie van 3 april 2014 (COM (2014) 210 definitief) moeten de stabiliteit en regelmatigheid van de inkomsten worden beoordeeld op basis van een prognose dat de inkomsten redelijkerwijs beschikbaar zijn voor de vreemdeling die vervoegd wordt, zodat hijzelf en zijn gezinsleden geen beroep hoeven te doen op het stelsel voor sociale bijstand. Voor dit doel kan de indiener het bewijs leveren dat een bepaalde hoeveelheid inkomsten beschikbaar is en naar verwachting met regelmaat beschikbaar zal blijven. Over het algemeen moet volgens deze richtsnoeren een permanent arbeidscontract daarom worden beschouwd als voldoende bewijs. Tegelijk spoort de Commissie de lidstaten aan *"om rekening te houden met de situatie op de arbeidsmarkt, aangezien permanente arbeidscontracten wellicht steeds minder gebruikelijk worden, zeker aan het begin van een arbeidsrelatie. Als een indiener bewijs van een ander type arbeidscontract verstrekt, bijvoorbeeld een tijdelijk contract dat kan worden verlengd, worden de lidstaten aangespoord het verzoek niet automatisch vanwege de aard van het contract af te wijzen. In dergelijke gevallen is een beoordeling van alle relevante omstandigheden van een specifiek geval noodzakelijk."*

Wat de aard van de inkomsten betreft, stellen de richtsnoeren dat deze kunnen voortkomen uit loondienst of betalingen op grond van rechten die zijn opgebouwd door eerdere bijdragen van de gezinshereniging of een gezinslid.

Conform artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet dient de gemachtigde rekening te houden met de aard en regelmatigheid van de bestaansmiddelen. De begrippen "stabiel", "toereikend" en "regelmatig" sluiten niet *a priori* uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn, noch sluiten ze uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. De stabiliteit en regelmatigheid van de bestaansmiddelen moeten worden beoordeeld op basis van alle relevante omstandigheden van een specifiek geval en op basis van een prognose dat de inkomsten redelijkerwijs beschikbaar zijn voor de vreemdeling die vervoegd wordt, zodat hijzelf en zijn gezinsleden geen beroep hoeven te doen op het stelsel voor sociale bijstand.

Zoals hierboven reeds gesteld, is een tewerkstelling gebaseerd op artikel 60 van de OCMW-wet bedoeld om de betrokkene terug in te schakelen in het arbeidsproces of in het stelsel van de sociale zekerheid. De gemachtigde stelt eveneens in de bestreden beslissing dat de tewerkstelling *"gelimiteerd (is) in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen"*. In casu zou het, in het geval de herinschakeling in het arbeidsproces buiten tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet zou falen, dan gaan om werkloosheidsuitkeringen. Het blijkt uit artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet dat werkloosheidsuitkeringen niet *a priori* worden uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals verzoeker terecht aanstipt. Hieruit kan worden afgeleid dat ook nadien de inkomsten naar verwachting met regelmaat beschikbaar zullen zijn.

De Raad stelt vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van gesubsidieerde tewerkstelling is. Het feit dat deze tewerkstelling is gesubsidieerd neemt niet weg dat er sprake kan zijn van een effectieve tewerkstelling op basis van een arbeidsovereenkomst. Een sociale tewerkstelling sluit niet uit dat er *in casu* een reële en daadwerkelijke arbeid in loondienst wordt geleverd (zie naar analogie HvJ 26 november 1998, zaak C-1/97, *Birden*, pt. 25-32).

Daarbij moet worden geduïd dat voor de vaststelling of iemand als werknemer kan worden beschouwd de omstandigheid dat de productiviteit van de betrokkene gering is, de herkomst van de middelen waaruit het loon wordt betaald (bv. in het kader van een door de overheid gesubsidieerde arbeid - *quod in casu*), de *sui generis* aard van de rechtsbetrekking die de werknemer en de werkgever verbindt en

het beperkte bedrag van de verloning, geen relevante elementen zijn (zie naar analogie HvJ 4 juni 2009, gevoegde zaken C-22/08 en C-23/08, Vatsouras en Koupatantze, pt. 27; HvJ 26 november 1998, zaak C-1/97, Birden, pt. 25-32; HvJ 7 september 2004, zaak C-456/05, Trojani, pt. 16: “Bovendien kan het feit dat de arbeidsverhouding naar nationaal recht een rechtskarakter sui generis heeft, evenmin overigens als de meer of minder grote productiviteit van de betrokkene of de herkomst van de middelen waaruit het loon wordt betaald dan wel de geringe hoogte van dit loon, gevolgen hebben voor de hoedanigheid van werknemer in de zin van het gemeenschapsrecht (zie arresten van 23 maart 1982, Levin, 53/81, Jurispr. blz. 1035, punt 16; 31 mei 1989, Bettray, 344/87, Jurispr. blz. 1621, punten 15 en 16, en 19 november 2002, Kurz, C-188/00, Jurispr. blz. I-10691, punt 32)”).

3.3.4. Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet, meent de Raad dan ook dat de gemachtigde in zijn beoordeling op onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen dat de referentiepersoon niet op afdoende wijze zou aangetoond hebben te beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, door enerzijds de tewerkstelling als sociale bijstand, maatschappelijke dienstverlening of leefloon te beschouwen en anderzijds door louter te wijzen op de tijdelijke aard van de tewerkstelling en het feit dat deze tewerkstelling bij beëindiging aanleiding geeft tot het genieten van sociale uitkeringen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk maakt.

Aan het bovenstaande wordt geen afbreuk gedaan door het betoog van verweerder, die in zijn nota met opmerkingen zijn stelling herhaalt dat tewerkstelling onder artikel 60, § 7 van de OCMW-wet een vorm van sociale bijstand betreft.

3.3.5. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging 23 januari 2018 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET